

Γιατί δεν γίνονται σε όλους θαύματα;

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Μητροπολίτη Αργολίδος Νεκταρίου

Υπάρχει πάντα ένα ερώτημα: Γιατί δεν γίνονται σε όλους θαύματα;

Πόσοι άρρωστοι ή συγγενείς αρρώστων παρακαλούν με πίστη το Θεό και τους Αγίους, αλλά δεν βλέπουμε το θαύμα να έρχεται! Γιατί άραγε; Στο εύλογο αυτό ερώτημα δεν υπάρχει μια γενική απάντηση. Τα κρίματα του Θεού είναι άβυσσος. «Τις γαρ εγνω νουν Κυρίου;», ρωτάει ο Απόστολος Παύλος. Την απόλυτη εξήγηση γνωρίζει μόνον Εκείνος. Δεν είναι καθόλου εύκολο να ερμηνεύσουμε τα κρίματα του Θεού, το θέλημα Του, τη σιωπή Του. Δεν μπορούμε να ισχυριστούμε ότι ο τάδε είναι πιο πιστός, ενώ ο άλλος λιγότερο, ούτε ότι ο Θεός αγαπάει αυτόν περισσότερο και τον άλλο λιγότερο. Όπως λέει ο Προφήτης Ησαΐας, τα κρίματα του Θεού απέχουν από τα κρίματα των ανθρώπων, όσο απέχει ο ουρανός από τη γη.

Τέλος θα πρέπει να σημειώσουμε και τούτο. Ο Θεός πολλές φορές σιωπά από αγάπη. Επιτρέπει σκληρές δοκιμασίες για κάποιον άνθρωπο, γιατί βλέπει πολύ

μακριά. Μέσα στην παγγνωσία Του γνωρίζει πολύ καλά ότι μια δοκιμασία, μια ασθένεια, ο πόνος, μπορούν να αποβούν ευεργετικά και σωτήρια για τον άνθρωπο. Ο Απ. Παύλος, που ο ίδιος θεράπευσε ασθενείς και θαυματουργούσε, υπέφερε από κάποια οδυνηρή ασθένεια, από «σκώλωπα τη σαρκί». Παρόλο που τρεις φορές παρακάλεσε τον Κύριο να τον θεραπεύσει, ο Κύριος αρνήθηκε. Η απάντηση Του ήταν: «αρκεί σοι η χάρις μου, η γαρ δύναμίς μου εν ασθένεια τελειούται» (Β' Κορ. 12, 9). Δηλαδή σου αρκεί η δωρεά μου, γιατί η δύναμη μου φανερώνεται στην πληρότητα της μέσα σ' αυτή την αδυναμία σου.

Πολλοί Άγιοι που υπέφεραν από κάποιες ασθένειες ή άλλου είδους δοκιμασίες, κι ενώ μπορεί να θαυματουργούσαν σε άλλους, δεν ζητούσαν από τον Θεό να τους θεραπεύσει, αλλά να τους δώσει υπομονή. Οι σύγχρονοι μας Άγιοι Γέροντες π. Πορφύριος και π. Παΐσιος έφτασαν στο σημείο να ζητήσουν από το Θεό καρκίνο! Και μάλιστα στον πόνο χαίρονταν και δόξαζαν τον Θεό. Έλεγε μάλιστα ο π. Παΐσιος ότι «όσα έμαθα στην αρρώστια, δεν τα έμαθα σε τόσα χρόνια άσκησης».

Όλα αυτά δεν σημαίνουν βέβαια ότι δεν θα ζητούμε από τον Θεό τη δίκη Του επέμβαση. Έτσι θα αναιρούσαμε την εντολή Του «ζητείτε και δοθήσεται, κρούετε και ανοιγήσεται...» (Ματθ. 7, 7), και θα αμφισβητούσαμε τη δωρεά και τη χάρη Του που έδωσε στους Αγίους Του, «ο πιστεύων εις Εμέ τα έργα α Εγώ ποιω, κάκεινος ποιήσει και μείζονα τούτων ποιήσει» (Ιωάν. 14, 12). Η ευθύνη μας έγκειται στη δική μας προσευχή και διάθεση μετάνοιας. Να Του επιτρέψουμε με άλλα λόγια να μπει στην καρδιά και στη ζωή μας. Γιατί χωρίς την ελεύθερη συγκατάθεσή μας δεν μπορεί να μπει. Πάντα στέκεται διακριτικά, με σεβασμό απέναντί μας. Χτυπάει την πόρτα της καρδιάς μας, αλλά δεν την παραβιάζει. Δική μας ευθύνη είναι να του ανοίξουμε. Να του προσκομίσουμε τα αιτήματά μας όχι σαν κακομαθημένα πεισματάρικα παιδιά, αλλά ταπεινά και απλά. Ζητούμε αλλά δεν απαιτούμε, έτοιμοι πάντα να δεχτούμε το θέλημα Του. «Ουχ ως εγώ θέλω αλλ' ως συ... γεννηθήτω το θέλημα Σου» (Ματθ. 26, 39, 42). Προς αυτή την κατεύθυνση μας χειραγωγεί ο Άγιος Λουκάς μέσα από τα θαύματα που δημοσιεύουμε στον παρόντα τόμο.

Πηγή: isagiastriados.com